

# JUBILEUL DE PE STRADA AZUSA

Mulțumesc,  
frate, mulțumesc din inimă.

Este  
un mare privilegiu să fiu în după-amiaza aceasta aici, în  
„Templul îngerilor”,  
și să particip la sărbătorirea revărsării Duhului Sfânt de pe  
strada Azusa. Văd  
o mulțime de oameni care stau afară, în semn că încă susțin  
credița care a  
fost dată sfinților o dată pentru totdeauna și credem că în  
săptămâna care ne  
stă în față, Dumnezeu va face cu mult peste măsură pentru noi,  
onorându-ne cu  
prezența Sa la fiecare adunare în care vor vorbi o mulțime de  
predicatori unși.  
Credem că de la această adunare se va declanșa o revărsare  
rusalistică de modă  
veche care se va răspândi în toată lumea înainte de venirea  
Domnului Isus.

Știu  
că este cald, de aceea vom merge direct la Cuvânt și vom citi  
din Luca  
**4.16-18:**

***„A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după  
obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a  
sculat să citească***

**și I s-a dat cartea prorocului Isaia.**

**Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:**

**„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că  
M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să  
tămăduiesc pe cei cu  
inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea  
și orbilor,  
căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.”**

Fie ca Domnul să-Și adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său. Ce privilegiu este să te afli astăzi în Los Angeles, știind că cu mulți ani în urmă, spaniolii care navigau în sus și-n jos pe Coasta de vest, au găsit locul acesta minunat. Ceea ce nu au știut ei atunci, a fost ce oraș mare și frumos va deveni locul acela în viitor. Apoi, este un mare privilegiu să fim aici în „Templul îngerilor”, care este un extraordinar monument comemorativ care ne aduce aminte de epoca Evangheliei Depline și de marea revărsare a Duhului Sfânt de pe strada Azusa, în urmă cu cincizeci de ani. M-am uitat în ziar și am văzut fotografia vechii misiuni de pe strada Azusa; iar mai jos se regăsea fotografia acestui frumos monument, biserica străbătând un drum destul de lung din ziua aceea până astăzi, de la vechea Misiune până la locul în care suntem adunați noi astăzi.



Centrul  
de misiune de pe strada Azusa, Los  
Angeles, 1906



Templul  
îngerilor, Los Angeles, a fost construit în anul 1923 de către  
Aimee McPherson  
și avea capacitatea de 5.300 de locuri.

Cred  
că asociația predicatorilor a ales un loc minunat pentru a  
ține această  
întâlnire, deoarece acest „Templu al îngerilor” stă astăzi ca  
o aducere aminte  
a unei mame care a simțit în adâncul inimii ei că Isus Hristos  
trăiește încă și  
împărățește: mă refer la doamna McPherson. Astăzi, trupul ei  
doarme în Forest  
Lawn, sufletul ei bun se odihnește cu Dumnezeu, iar plecarea  
ei a lăsat urme pe

nisipul timpului.

Sunt

recunoscător pentru că pot să fiu aici, în această clădire, împreună cu fratele McPherson, fiul ei, cu fratele Teeford, cu lucrătorii și cu mădularele acestei mari părtășii, care au venit din toate părțile țării pentru această mare întrunire... și pentru că am privilegiul să vă vorbesc în cadrul acestor două seri de servicii. Dorința noastră este să ne unim inimile în rugăciune, să credem și să ne încredințăm lui Dumnezeu pentru o altă mare revărsare, deoarece El este Același și nu dă greș niciodată.

Când

Isus a predicat anul de îndurare al Jubileului, a fost un alt Jubileu, ca cel de pe strada Azusa, care a început la Rusalii și a continuat până astăzi. Astfel, noi continuăm marele Jubileu care a început cu o mie nouă sute de ani în urmă, la Rusalii.

Sunt

atât de fericit pentru că am primit și eu Duhul Sfânt și sunt un frate închinător al acestei credințe scumpe de partea căreia stați voi toți astăzi. În ce privește vestirea, mă simt ca unul care este în afara cadrului, deoarece aici sunt mulți care predicau Evanghelia încă înainte de

nașterea mea. Spun  
aceasta, deoarece în California, marea revărsare a Duhului a  
fost în anul 1906,  
adică cu câțiva ani înainte de nașterea mea. Astăzi, sunt  
printre noi oameni  
care își amintesc acele zile, eroi ai credinței care au  
îmbătrânit și au părul  
cărunt, dar să știți, fraților, că există o mare răsplătire  
care ne așteaptă pe  
partea cealaltă, când vom trece Dincolo.

După  
ce am stat de vorbă cu mulți dintre ei, am înțeles ce preț  
scump s-a plătit  
de-a lungul anilor, până să ajungem în această zi când văd  
această biserică  
prosperă adunată în locul acesta: mi-au spus cum au stat afară  
uzi în timpul  
noptilor, cum au mărșăluit pe lângă liniile de cale ferată,  
cum au cules porumb  
de pe câmp și l-au sfărâmat pentru copiii lor fiindcă au dus-o  
greu.

Nădăjduiesc  
că într-o zi glorioasă, ne vom întâlni într-un mare Jubileu,  
iar atunci toți  
cei răscumparați de-a lungul epocilor, vor sta la marginea  
Pământului și vor  
cânta cântarea răscumpărării, în timp ce îngerii adunați în  
jurul Pământului,  
vor sta cu capetele plecate pentru că nu vor înțelege despre  
ce vorbim. Ei nu  
au nevoie de răscumpărare, dar noi, sărmanii păcătoși  
pierduți, am fost  
răscumparați prin harul Său și știm ce înseamnă că cântăm

cântarea

răscumpărării, povestea răscumpărării noastre. Ce zi măreață  
va fi ziua în care

Îl vom încorona ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor!

Textul

citit astăzi, ne vorbește despre Hristos, când a intrat în  
Templu și a citit că

El va vesti anul de îndurare. Ungerea Duhului era peste El; El  
a citit din

Scriptură, după care a închis Cartea și a stat jos. Ce cuvinte  
scumpe au ieșit

de pe buzele Lui!

În

Vechiul Testament exista un an care era numit Anul jubiliar,  
în care puteau fi

eliberați toți cei aflați în robie. Fiecare om aflat în  
captivitate putea fi

liber. Anul jubiliar are o mare însemnătate pentru această zi,  
fiind o umbră,

un tip pentru Jubileul nostru. Au trecut multe sute de ani,  
dar același

Dumnezeu care a trimis Jubileele Sale în acele zile, le  
trimite și astăzi, și

noi vedem că toți oamenii care erau robi și se aflau în  
captivitate, așteptau

venirea Anului de îndurare care era anunțat prin sunetul  
trâmbiței. Atunci,

toți cei aflați în captivitate puteau fi eliberați pe deplin,  
fără să plătească

vreun preț pentru eliberarea lor. Dacă săpau, puteau să arunce  
sapa sau orice

altă unealtă cu care lucrau și să plece, pentru că erau  
liberi. Dar acest lucru

era la libera lor alegere. Astfel, dacă nu voiau să fie liberi, erau duși la Templu, iar stăpânul lor lua o sulă și le găurea urechea, ceea ce însemna că urmau să slujească stăpânului lor pentru totdeauna.

Cât de adevărat este acest lucru pentru ziua de astăzi! Cât de adevărat a fost acest lucru cu cincizeci de ani în urmă, când Duhul Sfânt S-a revărsat mai întâi în acel depozit părăsit, despre care am auzit că înainte de aceasta a fost folosit ca și grajd pentru vite.

Când Isus a venit prima dată, pe pământ, în trup de carne, S-a născut într-un grajd, iar când a venit în Los Angeles, a făcut-o tot într-un grajd. Aceasta este smerenia lui Dumnezeu! El S-a smerit pe Sine însuși ca să ne poată răscumpăra pe noi din păcat.

Robul care nu voia să fie eliberat, trebuia să fie însemnat, ceea ce este un simbol perfect pentru astăzi, cu privire la semnul fiarei, dar și la Pecetea Duhului Sfânt, a căror însemnătate a fost atât de mult discutată!

*„...crediința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”* (Romani 10.17). Dar dacă auzim vestea



eliberării

noastre și refuzăm s-o primim și să plecăm liberi, vom fi însemnați pentru totdeauna. După părerea mea, „a fi însemnat sau pecetluit departe de Dumnezeu”, înseamnă să primești semnul fiarei. „A auzi” înseamnă „a primi una sau cealaltă.” Deci, când auzim vestea eliberării noastre, o putem accepta și să fim liberi.

Când robul auzea sunetul trâmbiței Jubileului și nu voia să fie liber, trebuia să fie însemnat.

Astăzi, când bărbații și femeile aud această minunată Evanghelie a Domnului Isus Hristos și a botezului Duhului Sfânt, se află într-un punct în care trebuie să ia o decizie. Voi nu puteți auzi Evanghelia și să rămâneți aceiași. Dacă o acceptați, îl primiți pe Hristos, iar dacă o refuzați sunteți însemnați departe de Hristos, ceea ce arată că se face o diferență în funcție de atitudinea pe care o aveți când auziți Cuvântul.

În dimineața aceasta, eu am vorbit într-un tabernacol din oraș despre subiectul acesta și am spus că Dumnezeu dorește ca biserica Sa să fie liberă. Pe parcursul acestor cincizeci de ani care au trecut, s-au întâmplat multe lucruri, mulți credincioși fiind prinși și luați în robie de către lume, iar barierele denominaționale au rupt

adesea părăsirea  
și au tras granițe de separare.

Cu câțva timp în urmă, cineva de aici m-a  
întrebat:

„De care biserică aparții, frate Branham?”

„Există o singură Biserică”, am răspuns eu,  
„deoarece cuvântul „Biserică” înseamnă „cei chemați afară.”

„Am vrut să știu de care denominațiune  
aparții.”

„De niciuna și de toate”, am răspuns eu.

Ieri dimineață, fratele Shakarian a făcut o  
afirmație care mi-a rămas în minte. El a spus: „Rusaliile nu  
sunt o  
denominațiune și nu sunt o organizație, ci sunt o experiență  
cu Dumnezeu pe  
care o are fiecare bărbat și femeie.”

Metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii și toți  
ceilalți, pot trăi această experiență atunci când aud Cuvântul  
lui Dumnezeu și  
decid să acționeze în conformitate cu ce spune El. Duhul Sfânt  
este pe pământ  
de aproape două mii de ani și oricine dorește, poate veni  
pentru a-i fi părtaş.

Toți cei aflați în robie pot fi eliberați când aud Cuvântul,  
dar dacă Îl  
refuzați, totul s-a terminat pentru voi.

Mai demult, am lucrat la o fermă de vite din  
Colorado și duceam vitele la păscut în rezervația Arapaho.  
Fiecare fermier care  
putea aduna o tonă de baloți de nutreț,  
putea să-și ducă pe timpul verii vitele la păscut în acel loc.  
Noi am mers de  
multe ori și am dus micuțele turme de vite acolo sus în  
rezervație, și am  
observat că fiecare ciurdă avea o marcă diferită: „Leneșa K”,  
„Diamantul T” și  
multe alte mărci diferite. Vitele care intrau pe porți în  
rezervație purtau un  
semn diferit, dar toate erau din rasa Hereford, pentru că era  
singura rasă  
recunoscută acolo.

Eu cred că aceasta se va întâmpla și la  
sfârșitul drumului: Dumnezeu nu Se va uita la marca pe care o  
avem, dar nici un  
om care nu este născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, nu va  
putea intra Acolo.  
Indiferent de „marca” pe care o purtați, cât timp sunteți un  
credincios adevărat, un sfânt al lui  
Dumnezeu născut din Duhul Sfânt, veți trece în ziua aceea prin  
Poartă, acest  
lucru fiind la fel de sigur pe cât este de sigură existența  
acestei lumi.

Ce tablou minunat!

În rezervație se mai petrecea ceva  
interesant: după o vreme, îngrijitorii mergeau și ridicau  
garduri  
despărțitoare. Unele vite erau alese și duse să pască pe  
anumite văi, iar  
îngrijitorii ridicau garduri pentru ca vitele să nu poată ieși  
de acolo. Dar la  
sfârșitul sezonului, toate acele garduri despărțitoare erau  
doborâte, iar  
vitele se adunau pentru a sărbători un mare jubileu. Toate  
erau din rasa  
Hereford, ceea ce le dădea dreptul să participe la  
sărbătorirea jubileului.

Rugăciunea mea înaintea lui Dumnezeu este ca  
în săptămâna care urmează, să fie doborâte toate zidurile  
denominaționale,  
pentru ca toți copiii născuți din nou ai lui Dumnezeu să fie  
aduși din nou  
împreună într-un mare Jubileu al Duhului Sfânt.

De-a lungul ultimilor cincizeci de ani, în  
biserica s-au întâmplat multe lucruri și, deși îmi pare rău să  
spun aceasta,  
mulți au căzut.

Îi  
mulțumim lui Dumnezeu pentru că astăzi ne-am adunat în acest  
mare și minunat  
templu și sunt sigur că fiecare credincios care a venit aici  
alături de fratele  
McPherson și toți ceilalți care sunteți aici, veți aduce tot  
ceea ce aveți și  
veți pune pe altarul lui Dumnezeu, pentru o revărsare de modă

veche a Duhului

Sfânt, ca cea de la început. Ceea ce ne trebuie, prietene creștin, este un timp

Jubiliar, deoarece diavolul i-a luat captivi pe mulți dintre credincioși, prin

faptul că în biserică au intrat răceala, indiferența și lumea.

Ne-am putea ocupa de un alt subiect, dar cred

că astăzi ne-am adunat aici ca să sărbătorim trezirile de modă veche date de Duhul Sfânt, care au avut loc și

despre care au vorbit părinții noștri: cum veneau îngerii din cer și cântau în

adunări, în timp ce puterea lui Dumnezeu prelua controlul, iar sfinții erau născuți

din nou și aveau loc lucruri mărețe.

Toate acestea s-au petrecut în urma

predicării de modă veche, într-un fel care țintea uciderea păcatului, într-un

loc retras, sub cerul liber. Bărbații aceia nu cunoșteau probabil nici

Abecedarul, dar Îl cunoșteau pe Hristos și aveau botezul Duhului Sfânt. După

aceasta flămânzim noi astăzi: după botezul de modă veche al Duhului Sfânt și

după o revărsare a binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Înapoi la vechea cale!

Necazul este că noi am lăsat lumea să se

strecoare înăuntru. Aceasta este problema bisericilor noastre de astăzi: am

cedat puțin aici, puțin dincolo, iar diavolul a intrat

înăuntru și a câștigat puțin teren aici, încă puțin dincolo și primul lucru pe care îl constatăm este că totul e confuz. Dar Îl rog pe Dumnezeu ca în timpul acestei adunări de modă veche, pe care o avem aici, bărbații să uite de toate tradițiile lor și de toate granițele care s-au ridicat, să pună deoparte orice povară și astfel să avem o adunare de modă veche, în care oamenii să fie născuți din nou. Mă rog ca Dumnezeu să ne dea sute de oameni umpluți cu Duhul Sfânt, la altarul de aici, unde mă voi ruga pentru păcătoși și vom face alte lucruri care se vor ivi pe parcursul acestei adunări. Oh, ce diferență!

Oamenilor, eu vă iubesc pe toți! Voi m-ați îmbrățișat și m-ați privit ca pe un frate al vostru, când eram doar o stârpitură, dar acum sunt responsabil pentru voi și cred că ne apropiem de a doua venire a Domnului Isus Hristos, fiindcă suntem la sfârșitul timpului.

Voi știți că Isus a predicat anul de îndurare, iar după aceea a venit Jubileul. Acum, noi am avut o mare trezire în aceste ultime zile, iar Dumnezeu ne-a întâlnit la adunările de modă veche din toată țara, dar cred că am ajuns la sfârșitul lor. Cred că suntem la sfârșitul drumului și așteptăm venirea Domnului Isus. De asemenea, cred că următorul lucru pe care îl așteptăm este adunarea întregului popor al

lui Dumnezeu care a  
fost risipit și prins de lucruri care l-au dus în robie. Când  
spun aceasta, mă  
gândesc, de exemplu, la morala din bisericile noastre.

Cu ani în urmă, când a stat la acest amvon  
doamna McPherson și mulți alții care au venit aici alături de  
bărbatul acela de  
culoare care avea un singur ochi, ei au predicat Evanghelia de  
modă veche, iar  
bărbații și femeile au trăit o viață duhovnicească, ceea ce a  
făcut să aibă loc  
lucruri mari, dar noi am lăsat garda jos.

De exemplu, și nu spun aceasta ca să mustru,  
dar cred că astăzi ne-am adunat aici și că Duhul Sfânt este  
printre acești  
cinci mii sau poate mai mult de cinci mii de oameni, iar dacă  
L-am lăsa pe  
Dumnezeu să facă voia Sa în fiecare inimă, ar avea loc o  
trezire despre care ar  
scrie toate ziarele, iar vestea ar merge peste mări și oceane,  
de la un capăt  
la altul al pământului. Înapoi la vechea cale îngustă!

Diavolul ne-a luat în captivitate pe mulți  
dintre noi. Cu ani în urmă era păcat pentru o femeie să-și  
taie părul, dar  
astăzi, femeile pentecostale arată la fel ca femeile de pe  
stradă; nici nu mai  
puteți să le deosebiți de celelalte femei. Așa este. Mai  
demult, era păcat ca o  
femeie să se machieze, dar astăzi nu mai poți face diferența  
între o păcătoasă

și o credincioasă. Care este problema? Înapoi la calea îngustă! Înapoi la Rusalii! Înapoi la vechea experiență de pe strada Azusa!

Vreau să știți că mi-e rușine cu voi, predicatorilor și bărbaților care ați lăsat Cuvântul jos. Orice bărbat care pretinde că este un copil născut din nou al lui Dumnezeu și își lasă soția să se îmbrace și să facă ceea ce bărbații penticostali le lasă pe soțiile lor să facă, dovedește că nu are prea multă bărbăție în el. Acesta este adevărul. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, fraților, este o chemare înapoi la vechiul botez al Duhului Sfânt, pentru că atunci oamenii se vor întoarce înapoi. Amin. Acesta este adevărul. Poate ceea ce spun vă pârjolește puțin, dar prefer să fiu pârjolit acum decât să fiu ars mai târziu. Dacă ați fost luați în captivitate de diavolul, este timpul Jubileului; este timpul să ne întoarcem înapoi la vechea experiență a nașterii din nou, înapoi la Biblia de modă veche, înapoi la trăirea în care putem simți puterea lui Dumnezeu făcând valuri și chemându-i pe bărbați și pe femei la altar. Aceasta i-ar face să stea toată noaptea cu fața la pământ, rugându-se lui Dumnezeu și implorând eliberarea. Amin. Ce timp!

Doamna McPherson a plecat și mulți din cei contemporani ei, au trecut, dar dacă ar putea privi dincoace de balustradele



slavei, ar striga „Amin!” la ceea ce am spus, aceasta fiind la fel de sigur pe cât este de sigur că mă aflu aici. Așa este. Înapoi la calea îngustă! Înapoi la Rusalii! Ceea ce trebuie să facem este să ne scăpăm urgent de „ornamentele” noastre luxoase și să ne întoarcem la Biblie și la Duhul Sfânt de modă veche; înapoi la trăirea în care bărbații și femeile arată, umblă și se comportă ca și creștinii. Amin.

Poate vă gândiți că sunt prea dur sau puțin nebun, dar vreau să vă spun că-mi place să fiu așa. Cu câțva timp în urmă, am mers prin Los Angeles, iar pe una dintre străzi am văzut un om care purta în față o pancartă pe care scria: „Eu sunt un nebun al lui Hristos!”, iar pe spate avea o altă pancartă pe care scria: „Tu al cui nebun ești?” Așadar, eu prefer să fiu un nebun al lui Hristos decât să fiu un nebun al diavolului.

Diavolul a intrat în bisericile noastre și ne-a făcut formali și indiferenți, de aceea, ceea ce ne trebuie astăzi, predicatorilor, lucrul de care avem nevoie, frați și surori, este o întoarcere înapoi. Avem nevoie de o adunare de modă veche, de sunetul trâmbiței Jubileului și de o revărsare a Duhului Sfânt. Amin.

Cu siguranță, avem nevoie să ne întoarcem înapoi

la adunările de rugăciune. Necazul este că am început să ne comportăm la fel ca lumea și să facem lucrurile pe care le face lumea. Cum s-a întâmplat aceasta? Din pricina „Evangheliei” de Hollywood; din cauză că ne-am uitat prea mult la televizor. În loc să mergem la adunările de rugăciune, am preferat să stăm acasă și să ne uităm la „Cine o iubește pe Lucy” și la alte lucruri de felul acesta, iar prin aceasta am stat departe de Cuvântul lui Dumnezeu și de biserică. Aceasta este cauza, fraților! Voi știți că acesta este adevărul.

Dumnezeu să ne ajute să ne întoarcem la experiența rusalistică de modă veche a botezului cu Duhul Sfânt.

Multe din aceste lucruri s-au întâmplat și din cauză că păstorul a lăsat garda jos. Așa este, laicilor! Da, domnilor. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o chemare afară și o ieșire afară, din care să se nască un Jubileu, o trezire de modă veche. Acesta este adevărul. Păcătoșii să vină și să plângă pe calea spre Calvar...

Cu puțin timp în urmă, un membru al unei anumite denominațiuni pentecostale, a vrut să vină la o părtășie a bisericii, dar nu voia ca aceasta să afle, de aceea diaconii l-au dus la părtășie în spatele perdelelor. Ceea ce avea nevoie să fie făcut era să

fie scos din  
spatele perdelelor și dus la altar, acesta fiind lucrul de  
care avem nevoie și  
noi astăzi: să chemăm înapoi o experiență rusalistică  
adevărată. Noi nu avem  
nevoie de Angelus Temple (Templul îngerilor), nici de biserici  
noi, fiindcă  
avem unele din cele mai frumoase biserici de pe pământ. Deci  
nu avem nevoie de  
un nou „Templu al îngerilor”, ci avem nevoie de o trezire în  
„Templul  
îngerilor”; avem nevoie de o nouă trezire de Rusalii.

Noi nu avem nevoie de o nouă denomi-na-țiune  
penticostală. Nu, domnilor! Dumnezeu să ne ferească de  
aceasta, fiindcă nu avem  
nevoie de o nouă denomi-na-țiune, ci avem nevoie să trezim ceea  
ce am organizat  
deja. De aceasta avem nevoie cu toții: de o trezire adevărată  
de modă veche.  
Dumnezeu știe că acesta este adevărul. Atunci, veți vedea  
puterea lui Dumnezeu  
venind și mișcându-Se încă o dată printre noi. Pe măsură ce  
Duhul Sfânt Se va  
mișca înaintea mesajelor pline de Duhul și a oamenilor umpluți  
cu Duhul, care  
vor merge pretutindeni în lume pentru a predica Evanghelia,  
veți auzi „*un  
vuiet de pași în vârful duzilor*”.

Noi suntem cu adevărat recunoscători pentru  
ceea ce a făcut El. Îi suntem mulțumitori pentru toate aceste  
lucruri, dar ceea  
ce vreau să vă spun astăzi, fraților și surorilor, este că noi  
avem nevoie de o

nouă predare în slujba Domnului; avem nevoie de o nouă revărsare a Duhului. Ce frumos ar fi dacă în această după-amiază, când în locul acesta frumos sunt adunați mii de oameni... ne-am preda din nou viețile și ne-am stabili ca scop al inimii, să mergem acasă, să ne spălăm fețele și să ne curățăm nu numai fețele, ci și sufletele, dar nu în apa Los Angeles-ului, ci în sângele Domnului Isus și în puterea lui Dumnezeu și să începem o viață nouă în Domnul. De aceasta avem nevoie astăzi: să fim spălați în sângele Mielului. Da, domnilor.

Ce tablou și ce timp! Nu vreau să vă țin mult, dar vă spun, prieteni: ceea ce ne trebuie astăzi sunt adunările de modă veche, de lungă durată. Când am citit cărțile despre „Cincizecimea timpurie”, acolo scria că ei predicau și se rugau toată noaptea. Ce timp a fost acela! Și iată că în timp ce noi slăbim, Dumnezeu este atât de binevoitor încât revarsă și astăzi în audiență Duhul Său cel Sfânt, la fel cum a făcut în oricare alt timp de-a lungul epocii, iar dacă inima voastră este pregătită să-L primească, El este gata să vi-L dea. Așa este. Amin.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate manifestările Duhului Sfânt, pentru că am văzut semne și minuni; Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare persoană care vorbește în limbi,

pentru fiecare dar  
de vindecare, pentru fiecare prorocie, pentru tot ce a făcut  
Dumnezeu în  
mijlocul nostru; Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare  
păstor, pentru  
fiecare evanghelist și pentru fiecare mădular al trupului Său,  
dar ceea ce ne  
trebuie nouă astăzi este o nouă rededicare, o împăcare, o  
întoarcere la calea  
cea veche, iar dacă nu o vom face în alți cincizeci de ani, El  
nu va mai sta  
atât de mult. Ce ar putea fi dacă am mai sta încă zece ani și  
nu ne-am întoarce  
din nou la calea cea îngustă? Întoarceți-vă la trezirea  
rusalistică de modă  
veche de pe strada Azusa! Noi trebuie s-o avem! Dacă v-ați  
putea gândi cât de  
îndurător a fost Domnul Isus Hristos cu noi și ce a făcut  
pentru salvarea  
noastră; cât a fost de îndelung răbdător, fiindcă vrea ca  
niciunul dintre noi  
să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

Cu câțva timp în urmă, am fost undeva să țin  
o adunare, dar a trebuit să fiu cazat înafara orașului. Mâncam  
într-un local  
micuț și drăguț, dar duminica au închis localul și s-au dus  
toți la biserică  
fiindcă erau metodiști. În după-amiaza aceea, imediat după  
încheierea serviciului  
mi s-a făcut foame și m-am gândit să-mi cumpăr un sandvici. Am  
traversat strada  
și am intrat într-un restaurant micuț. A fost o rușine să  
pășesc în locul  
acela! În local era un reprezentant al legii care juca jocuri  
de noroc la un

automat, deși erau interzise în statul acela. Totuși, chiar un reprezentant al legii stătea acolo și se juca... Vă dați seama că aceasta duce la slăbirea puterii legilor noastre și vă închipuiți ce am simțit când am văzut aceasta. Legea care ni se cere să o respectăm fiecare dintre noi, era încălcată chiar de unul dintre cei chemați să vegheze asupra respectării ei. Același lucru îl simte și un necredincios atunci când îl vede pe un creștin procedând ca lumea. Rămâne cu aceeași impresie cu care am rămas eu.

În spate, într-un colț, am observat o tânără îmbrăcată indecent. Ea s-a dus și s-a așezat la rând la jocurile de table, dar dacă ați fi văzut băieții de acolo, felul cum se purtau... Am privit în dreapta mea, iar acolo am văzut o doamnă în vârstă, care ar fi putut să-mi fie bunică. Stătea acolo îmbrăcată imoral, iar pe buze era vopsită cu un ruj albastru. Oricine știe că o persoană normală nu are buze albastre. Dar ea era dată cu ruj albastru pe buze, și tot cu albastru era dată și în jurul ochilor. Femeia stătea la masă în compania a doi bărbați. În timp ce-i priveam, m-am gândit: „Dumnezeul meu, cum poți suporta să vezi așa ceva?”

Atunci, Domnul m-a chemat în spatele ușii și mi-a dat o vedenie. Am văzut cum Pământul se învârtea și am văzut cum se derulau păcatele mele și ale altora. M-am gândit: „Dumnezeule,

de ce nu arunci  
locul acesta în aer? Cum poți suporta așa ceva?"

Atunci am văzut că în jurul lumii era ceva ca  
un brâu purpuriu și L-am văzut pe Domnul Isus stând acolo și  
privind cu milă  
spre Pământ. Am văzut cum păcatele mele mergeau spre El, dar  
Sângele Lui  
acționa ca un curățător înaintea lui Dumnezeu, așa că nu  
puteau ajunge în fața  
Sa. Am văzut că de câte ori făceam ceva rău, Sângele Lui  
stătea între mine și  
judecata lui Dumnezeu.

În vedenie, am mers până la El și L-am întrebat:  
„Doamne, aceasta se întâmplă cu păcatele mele? Te rog să mă  
ierți, Doamne,  
pentru că n-am vrut să fac aceasta.” Atunci El a luat o carte  
micuță pe care  
era scris numele meu și care era plină cu păcatele mele și a  
scris pe ea:  
„Iertat!”, după care a aruncat-o în spatele Său, în Marea  
Uitării zicând: „Eu  
am iertat păcatele tale, dar tu ce spui despre femeia aceea?”

Când am ieșit din vedenie, m-am dus la masa  
femeii, m-am așezat lângă ea și am întrebat-o:

„Doamnă, ai fost creștină vreodată?”

„De ce mă întrebi aceasta?” a zis ea.

Am început să vorbesc cu ea, iar femeia mi-a spus o poveste înduioșătoare, din care am înțeles că s-a retras din biserică din pricina unor lucruri care se petreceau acolo, și astfel a luat-o pe o cale greșită. Spunea că are două fete care sunt niște doamne drăguțe, apoi mi-a povestit cum ajunsese să stea la masă cu cei doi oameni beți... I-am povestit ce mi-a arătat Domnul și i-am spus că El o iubește, după care i-am luat mâinile și i-am spus: „Doamnă, indiferent ce ai făcut, Dumnezeu te iubește încă.” Atunci femeia s-a ridicat de la masă și a îngenuncheat pe podea, în timp ce polițistul și ceilalți oameni prezenți în local și-au dat jos pălăria și am avut o întâlnire de rugăciune de modă veche. Astfel, femeia aceea a fost eliberată și adusă din nou la Hristos.

Prieteni, este Jubileul, suntem în Jubileu!  
Este timpul ca bărbații și femeile să se întoarcă la Hristos.

Când am fost în Elveția, în timp ce stăteam în înalții munți Alpi, m-am gândit la Arnold von Winkelried. Cred că mulți dintre voi cunoașteți povestea lui. Ce erou a fost acest brav bărbat elvețian! Națiunea elvețiană fusese invadată de către o armată puternică, ce începuse să cucerească orașele. Sângele bravilor elvețieni, slab înarmați în fața acelei oștiri puternice, curgea pretutindeni, fiind depășiți numeric categoric, cu un



raport de cincizeci la unu. Ei nu erau soldați și nu aveau o oștire antrenată care să lupte, așa că nu aveau nici o șansă în fața invadatorilor lor. Dar atunci a pășit în față un bărbat care se numea Arnold von Winkelried.

Micuța oștire elvețiană stătea acolo fără nădejde, singurul lucru la care se puteau gândi fiind înfrângerea. Casele lor urmau să fie prădate și familiile lor ucise, iar pământul părinților lor avea să fie cucerit. Nu puteau face nimic și nu aveau nici o nădejde, dar atunci a pășit în față Arnold von Winkelried și le-a zis: „Frați elvețieni, astăzi îmi voi da viața pentru Elveția și pentru pământul nostru strămoșesc! Ce veți face? Jos, în valea de acolo, este o căsuță minunată în care soția și copilașii mei mă așteaptă să mă întorc. Dar ei nu mă vor mai vedea, pentru că astăzi îmi voi da viața pentru țara mea.” „Noi ce vom face?” au întrebat ceilalți, iar el le-a zis: „Toți cei care au arme, să mă urmeze și fiecare să facă ce poate el mai bine. Luptați cu ce aveți fiecare și nu vă temeți!”

Apoi, și-a ridicat arma în sus, a strigat cu glas tare: „Faceți loc pentru libertate!” și a pornit spre oștirea dușmană. S-a îndreptat direct spre locul unde erau cele mai multe sulițe, iar când a ajuns în apropierea lor a strigat încă o dată cu glas tare: „Faceți loc pentru

libertate!", după care le-a cuprins cu brațele și le-a tras în pieptul său.

Soldații elvețieni au prins curaj și l-au urmat, au străpuns rândurile oștirii

vrăjmașe și au câștigat o mare biruință. Astfel, dacă astăzi este amintit

numele lui Arnold von Winkelried, ochii elvețienilor se umplu de lacrimi și

obrajii li se îmbujorează pentru eroul lor. După părerea mea, acesta a fost

unul dintre cei mai mari eroi pe care i-a avut vreodată o oștire, și totuși

este un exemplu minor. De ce spun aceasta?

Într-o zi, fiii lui Adam stăteau învinși:

legea și profeții eșuaseră și nu se mai vedea nici o nădejde, fiindcă orice

încercare făcută de rasa umană era sortită eșecului. Dar departe, în slavă, a

existat Cineva care a pășit în față: era Fiul lui Dumnezeu.

Îngerii L-au

întrebat: „Ce vei face?”

„Voi merge jos și astăzi Îmi voi da Viața

pentru ei. Astfel, îi voi răscumpăra pe fiii căzuți ai lui Adam!”

El a venit jos, la Calvar, iar acolo a dat

piept cu cea mai groasă suliță a vrăjmașului; S-a dus prin valea umbrei morții,

a prins fiecare suliță a vrăjmașului și a tras-o în pieptul Său, chemând

biserica Să să-L urmeze și să facă fiecare ce putea mai bine.

Slăvit să fie Domnul, fiindcă în ziua Cincizecimii, s-a auzit coborând din ceruri un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, care l-a înarmat pe fiecare credincios cu „o armă invincibilă”.

Astfel, astăzi fiecare dintre voi este chemat să facă tot ce poate și să lupte cu ceea ce a primit, fiindcă rândurile vrăjmașului au fost frânte. Hristos l-a învins pe Satan, l-a deposedat de tot ce-a avut el vreodată, iar astăzi el nu mai este nimic altceva decât o cacealma, o păcăleală. Astfel, dacă el spune că nu putem avea o altă revărsare a Duhului Sfânt de modă veche, noi o putem avea chiar astăzi pentru că rândurile vrăjmașului sunt frânte, iar Dumnezeuul nostru conduce și împărățește. Aleluia! Sunt bucuros pentru experiența de modă veche a Duhului Dumnezeuului celui Viu!

Marele războinic Hristos a rupt rândurile vrăjmașului și l-a pus pe fugă, iar în ziua cincizecimii, frații aceia... Există ceva în legătură cu numărul cincizeci care aduce Jubileul. Deci, când ei au frânt liniile vrăjmașului, în ziua Cincizecimii, au dat un exemplu prin care arătau că și noi putem avea astăzi o trezire rusalistică de modă veche.

Frați și surori, ceasul este târziu; este mai târziu decât credeți voi! Când am fost în Finlanda cu fratele Moore, după

război, am văzut că finlandezii lucrau zi și noapte la câmp. Ei nu mai aveau timp să are pământul din cauză că iarna era foarte aproape, așa că încercau să-l zgârie cât mai bine cu grapa ca să poată pune sămânța în pământ. Ei lucrau împreună cu micuții lor copilași, iar noaptea puneau o lanternă în față și continuau să tragă cu grapa. Trebuiau să se grăbească și să pună semințele în pământ, pentru că dacă nu făceau aceasta până veneau zăpezile, în anul următor nu ar fi avut recolte și ar fi murit de foame.

Frați și surori, cum vom avea o recoltă dacă nu arăm rapid ca să punem Sămânța lui Dumnezeu în pământ? Trebuie să mergem mai departe cu o altă revărsare de modă veche a Duhului Sfânt, iar femeile și bărbații să se întoarcă din nou la Dumnezeu, pentru că altfel se va pierde totul: această țară, biserica, Rusaliile, totul. Este nevoie să ne întoarcem la Sămânța originală, la Cuvântul lui Dumnezeu și la o trezire de modă veche! Credeți aceasta? Credeți că Dumnezeu ne va da o nouă revărsare?

O, vai! Sunt călăuzit în sufletul meu să le fac oamenilor această propunere: eu cred că dacă fiecare dintre cei care suntem astăzi în această clădire, ne vom preda din nou viețile lui Dumnezeu și ne vom curăți înaintea Lui... așa cum i-a poruncit Domnul lui Iosua, să-i spună

poporului să se curățească și să se sfințească și apoi să se prezinte înaintea Domnului. Eu cred că dacă ne curățăm de toată gândirea noastră rea, de tot egoismul, de bârfă, de toate faptele firii pământești, și venim cu sinceritate înaintea tronului lui Dumnezeu, va izbucni o trezire de modă veche a Duhului chiar aici, în „Templul îngerilor” și va dura mai mult de o săptămână. Credeți?

Să ne ridicăm pentru o clipă în picioare. Nu putem face o chemare la altar într-un loc ca acesta, pentru că nu avem suficient spațiu, dar inima voastră este altarul, este locul în care locuiește Dumnezeu.

Mă întreb dacă sunt printre noi oameni care nu au primit Duhul Sfânt? Dacă ați auzit despre aceste lucruri mărețe care au avut loc, dar nu L-ați primit, nu vreți să ridicați mâinile spre Dumnezeu și să spuneți: „Vreau să primesc și eu botezul cu Duhul Sfânt.”? Vreți să ridicați mâinile, la balcon sau oriunde vă aflați? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Câți dintre cei care sunteți aici, nu L-ați primit pe Hristos ca Salvator personal? Doriți să ridicați mâinile? Sunteți îndeajuns de preocupați cu privire la destinația voastră veșnică, pentru a ridica mâinile spre Dumnezeu? Dumnezeu să

vă binecuvânteze.

Câți dintre cei prezenți aici, L-ați primit  
deja pe Duhul Sfânt dar doriți să vă rededicați viața lui  
Hristos? Ridicați  
mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Eu cred că cei care s-au adunat la Rusalii în  
camera de sus, din Templu, după ce a fost predicat anul de  
îndurare al Domnului,  
erau credincioși. Ei erau adunați acolo cu un singur gând.

Cât de mult se aseamănă cu acel timp și  
adunarea din după-amiaza aceasta, când credincioșii din toate  
părțile s-au  
adunat din nou într-un singur loc, în „templu”, cu un singur  
gând. Ce timp minunat  
ar fi pentru o revărsare a Duhului Sfânt în mijlocul nostru,  
în această  
după-amiază, după ce am ascultat mesajele aduse cu puțin timp  
în urmă.

Dacă Dumnezeu v-a dat darul vorbirii în  
limbi, folosiți-l! Dacă Dumnezeu v-a dat darul tălmăcirii,  
folosiți-l! Dacă  
Dumnezeu vă îndeamnă să aduceți o mărturie, aduceți-o! Dacă  
Dumnezeu v-a  
înzestrat să predicați, faceți-o! Orice aveți, mergeți înainte  
cu acel lucru.

Hristos a rupt liniile vrăjmașului, să mergem  
dar să luăm biruința câștigată pentru noi de Domnul Isus

Hristos.

Să ridicăm mâinile spre Dumnezeu, să-I mulțumim și să-L slăvim pentru tot.

Tată ceresc, Îți mulțumim pentru revărsarea Duhului Sfânt. Doamne, credem că vom avea o adunare mare și o mișcare mare printre oameni. Doamne, Te rog să ne dai astăzi aceste binecuvântări și fie să avem un timp măreț de binecuvântări, în Numele lui Isus Hristos.

Audiență care ne ascuți la radio, ar trebui să fii aici ca să vezi această mulțime mai mare de cinci mii de oameni, care stau cu mâinile ridicate, lăudându-L pe Domnul Isus. Noi avem un Jubileu de modă veche și vă chemăm să vă alăturați și voi ca să-L lăudăm cu toții pe Domnul, să-L slăvim pe Dumnezeu pentru credința de modă veche pe care ne-a dat-o.

În această lume modernă în care trăim astăzi, și în care mintea oamenilor este pervertită, așa că se gândesc numai la rău, când delicvența juvenilă se vede peste tot, Dumnezeu toarnă Duhul Său cel Sfânt, zi de zi și noapte de noapte, chiar și în această după-amiază, la Angelus Temple. Duhul Sfânt este aici! Dumnezeu este aici ca să-și

binecuvânteze poporul.

Aș vrea ca cei care ne ascultați la radio, să  
puteți fi prezenți ca să vedeți ce se întâmplă aici, să aveți  
această adunare  
minunată a poporului lui Dumnezeu, această unitate în Duhul.  
Toate barierele  
denominaționale au fost dărâmate, iar oamenii Îl primesc pe  
Domnul Isus cu o  
inimă și un gând. Ce timp minunat! Oh, să ne deschidem  
inimile; să ne ridicăm glasurile, mâinile și inimile  
spre Hristos și să primim botezul Duhului Sfânt, revărsarea  
Lui. Dacă sunteți  
hotărâți să-L primiți, dacă Îl doriți cu adevărat, veniți!...  
Dar înainte de  
toate, trebuie să flămânziți și să însetați după El, deoarece  
Biblia spune: *„Ferice de cei flămânzi și însetați după  
neprihănire, căci ei vor fi săturați!”* (Matei  
5.6).

Tată ceresc, în timp ce părăsim transmisiunea  
în direct, Te rugăm să îngădui ca Duhul  
Sfânt să aprindă acest oraș și toată țara, și să readucă o  
altă trezire de modă  
veche, pentru ca puterea lui Dumnezeu să se reverse peste  
adunare. Vindecă  
bolnavii și pe cei aflați în nevoi, de pretutindeni, Doamne,  
și adună-Ți slavă  
în Numele lui Isus Hristos... Amin.

– **Amin** –